

SKÚLIN VAR MÍN SKREKKUR

Maiken Neshamar ræddist skúlan, hóast hon hevði eitt brennandi ynski ut at sleppa aftur á skúlabonk. Hon bíðaði 37 ár til hon endiliga, sum 52 ára gomul, fullgjørði ætlanina og tók 9. floks prógv á Skúlanum við Áir í fjør. Hon gongur nú fyrsta árið á Føroya Handilsskúla

Annika Kunoy Im

Tá Maiken Neshamar var 15 ára gomul og gekk í 9. flokki valdi hon at gevast í fólkskúlanum. Hetta við skúla var ikki nakað fyri hana, visti hon frá læraranum, sum ofta hevði sagt henni, at hon onki dugdi og onki hevði at gera har í skúlanum.

Hon steðgaði í fólkskúlanum og fór til arbeiðis og hevur verið á arbeiðsmarknaðinum síðani. Hon var ung, bert 19 ára gomul, tá hon og maðurin fingi fyrsta barnið. Árinu gingu, og dreymin um at fara aftur á skúlabonk varð ongantíð slóknaður. Í dag eigur 52 ára gamla Maiken tríggar vaksnar døtrar og fyra ommubørn, og hon er sjálf farin aftur á skúlabonk.

Tað byrjaði við, at hon fyri nøkrum árum síðani hoyrði um eina konu, sum var farin í skúla við Áir. Maiken hugsaði tá, at hetta ljóðaði sum ein gyltur møguleiki at útinna gamla dreymin. Tá sendi hon so eina umsókn avstað, men fekk síðani svar, at hon slapp ikki inn tá, men var vælkominn at søkja aftur.

– Tað gjørði eg so ikki, sigur hon. Tað gingu síðani tvey ár, og so ringdu tey frá Dugna 12. august fyrraárið og søgdu, at "tú hevur søkt og ert sloppin inn. Vit byrja 19. august!"

– Tað var eg ikki fyrireikað uppá, men

eg játtaði ja beinanvegin, tí eg visti at hetta var mín møguleiki. Og tað er tann besta avgerðin eg havi tikið.

Tá hon byrjaði við Áir, var alt nýtt, tí hon sigur, at hon hevði næstan ongan lærdóm við sær frá fólkskúlanum, har hon hevði lært lítið og onki.

– Fyri meg var alt nýtt, og eg dugdi ikki at siga, um tilfarið var egnað til mín aldursból, tí alt var rætt fyri meg tá.

Maiken heldur sjálv, at hon hevur fingið rættliga nógv burtur úr árinum við Áir, hóast tað var eitt stórt stig at taka, tá hon ikki hevði sitið á einum skúlabonki í 37 ár.

Ein av óttunum, sum Maiken hevði áðrenn hon settist aftur á skúlabonk var, at hon skuldi fáa somu viðgerð av læraranum, sum hon hevði fingið sum ung genta.

Tá Maiken gekk í fólkskúla, upplivdi hon nógv happing frá læraranum, og tað forðaði henni í at fara aftur í skúla, hóast hon altíð hevði ynkst tað.

– Skúlin var mín skrekkur fyrr, og eg fekk ofta at vita frá lærarum, at eg hvørki dugdi ella kundi. Til endans trúði eg tí sjálv. Har hevur Dugni hjálpt mær væl við at uppbyggja sjálvsálitið.

Maiken veit ikki, hvussu ofta hon hevur fingið hetta at vita frá læraranum, men tað hevur verið nokk til at skapa ein sterkan ótta og lágt sjálvsálit, sum hevur fylgt

